

ti zvezdo, ki snel sem
jo daleč na nebu nebeškem -
za drobno srce,
za drobno roko,
ki ju ljubim.

L i s t i i n l i s t i ...

Padajo listi, listi v počasnem dežju
v tem sladkem, obupnem večeru!
Listi, listi: velike mokre teže
listov divjega kostanja, zeleni in nežni,
trepetajoči listi robinije.
Padajo v mrzlem soju lampijonov,
padajo na svetli ulični tlak...
Midva pa hodi, hodi, hodi,
drug ob drugem brez besed,
težko noseč v srcu
isto breme otožnosti.
Padajo listi, padajo. In morda je nekaj,
ker umira medtem v najinem življenju,
ki tako umira in noče umreti.

Giuseppe Ungaretti:

Z v e z d n a t i š i n a

Drevesa in noč
se ne gibljejo več
razen iz gnezd

Z a s p a n o s t

Hrbti gora
so legli
v temino dolin.

Nič.
Le čirikanje
murnov,
ki prihaja do me
in spremlja
moj nemir.

D o l i n a v n o č i

Obraz
te noči
je suh
kot
pergament
 Ta zviti
nomad
mehak od snega
prepušča se
kakor v škrnicelj
zmotan list
 neskončen
čas
z menoj
šumi